

Nr 190.

Av herr **Carlsson**, Frosterud, *om skrivelse till Kungl. Maj:t angående ändringar i lagen om enskilda vägar på landet.*

År 1907 antogs av riksdagen »lag om enskilda vägar på landet». Lagstiftning av denna art hade allt sedan vårt nuvarande representations-
skick blev gällande gång på gång påyrkats i riksdagen av enskilda motionärer, och slutligen begärde riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t år 1894 förslag till lag om byggande och underhåll av utfarts- och byvägar. År 1907 avlämnade Kungl. Maj:t till riksdagen förslag till lag om enskilda vägar på landet, vilket förslag även blev av riksdagen bifallet.

Anledningen till det långa dröjsmålet med lagstiftning på området torde få tillskrivas den omständigheten, att lagbestämmelser härutinnan förut saknats eller varit högst ofullständiga, och att nödig erfarenhet måhända ej stod till buds, varpå ny lagstiftning kunde grundas. Den antagna lagen var otvivelaktigt särdeles nödvändig alldenstund å en mängd platser i vårt land, som ej äro belägna vid de allmänna vägarna, de enskilda vägarne äro det enda kommunikationsmedlet. I sådana fall är det givetvis av stor betydelse, att dylika vägar må kunna anläggas och underhållas på ett tillfredsställande sätt och i laga ordning, vilka förhållanden ju nämnda lag är avsedd att reglera. Det har emellertid vid den praktiska tillämpningen visat sig, att denna lag är behäftad med åtskilliga brister och att opraktiska bestämmelser vidlåda densamma, samt att dessa enligt min uppfattning, äro av beskaffenhet, att revision av lagen snarast möjligt bör åvägbringas. Sålunda saknas i lagen bestämmelser, som tillerkänner underhållsskyldig å enskild väg, vilken ej själv äger väglagningsämne, rätt att erhålla sådant från annans mark. Saknaden av sådan rätt gör i många fall underhållsskyldiga urståndsatta att fullgöra sina plikter med därav förenad påföljd.

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 4 saml. 62 häft. (Nr 190—193.)

För sådana fall, att enskild väg genomlöper mark, som är inkorporerad med stad, äger lagen ej tillämpning, vilket förhållande i vissa fall visat sig medföra betydande olägenheter. Vidare är det i 29 § i lagen stadgade förfaringssättet beträffande syneförrättning och avhjälpandet av brist i vägunderhållet synnerligen opraktiskt och svårtillämpligt, varigenom syftet med verkställd vägdelning kan äventyras, vilket skulle kunna med exempel bestyrkas.

En annan brist i lagen är att den ej medger rätt för den, som är underhållsskyldig å enskild väg över annans mark, att borttaga träd eller kvistar, som äro hinderliga för vägen, utan att han därför blir ersättningskyldig till markägaren, såvida ej sådant intrång blev honom ålagt vid vägdelningen.

Åtskilliga andra brister förefinnas i denna lag, som torde kräva rättelse. Jag tilltror mig emellertid ej att i formulerad lagtext föreslå de sålunda erforderliga förändringarne, utan torde dessa böra föregås av mera ingående utredning, varför jag på grund av det anförda tillåter mig hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t täcktes utreda, huruvida, i vad mån och på vad sätt »lag om enskilda vägar på landet» bör ändras och därefter för riksdagen framlägga förslag, vartill utredningen ger anledning.

Stockholm den 21 januari 1920.

L. J. Carlsson,
Frosterud.